

stilles til Raadighed for Raadet et Beløb af 6,500 Kr. aarlig, ligesom ogsaa, at man fastsætter Antagelsen af en Skriver og et Bud, der hver lønnes med 1,000 Kr. aarlig. Meningen er jo her ikke, som ellers med Kontorholdslove at fastsætte en vis Sum, hvormed vedkommende Embedsmand har at komme igennem, indtil Loven bliver forandret; men det er i Virkeligheden kun en Kalkule over, hvad det vil koste. Saa hører Bestemmelsen ikke egentlig hjemme i denne almindelige Lov, den hører paa samme Maade som Bestemmelsen om Kontorholdsudgifterne i Ministerierne nærmest hjemme paa Finansloven. Meningen med mine Bemærkninger om et Bud og en Skriver, er selvfølgelig ikke den at gøre nogen Indvending mod, at der ansættes et Bud og en Skriver, og heller ikke mod Summen 1,000 Kr. Men det forekommer mig underligt, at man nu slaar fast, at der kun skal være en Skriver, saa at man, hvis det skulde være nødvendigt at have 2 Skrivere i Tidens Løb, saa maa have en Lov derom. Det forekommer mig derfor, at disse Bestemmelser burde gaa ud, og at der burde indsættes en almindelig Henvisning til, at der i Finansloven optages de almindelige Udgiftsposter, hvilke jeg saa antager, at den ærede Minister vilde foreslaa til 8,500 Kr. Men det er jo som sagt et lille Spørgsmaal.

Den vanskeligste Paragraf turde maasse, hvad der ogsaa synes at fremgaa af Diskussionen i forrige Samling, være § 9 med dens Bestemmelser om, at de paagældende Embedsmænd, Læger m. v. kunne miste deres Ret til at praktisere ved en administrativ Beslutning, idet deres jus practicandi skal kunne fratages dem efter enstemmig Indstilling af Sundhedsraadet ved ministeriel Beslutning. Som den højtærede Justitsminister gjorde opmærksom paa, er dette jo ikke noget nyt; man kender noget lignende paa visse andre Omraader, og han henviser særlig til Jordemødrene. Jeg skal i øvrigt med Hensyn til Jordemødrene bemærke, at de bør efter min Mening gaa ud af 2det Stykke i § 9, idet det virkelig forekommer mig at være for meget, om man for at fjærne en Jordemoder, enten fordi hun er gaaet tilbage i sit Kendskab til Jordemodervidenskaben eller f. Eks. har vist sig tilbøjelig til at drikke, har været til Stede i be-

ruset Tilstand gentagne Gange ved Barselvinders Forløsning, skulde fordre, at Sagen skal forelægges det overordnede Sundhedsraad, og at det skal gøre Indstilling til Justitsministeren, som saa skal fjærne hende. Man har aabenbart ikke haft Jordemødrene for Dje herved, og det forekommer mig, at man kunde blive staaende ved noget lignende som det, der nu gælder, saaledes at Mynligheden til at fratage Jordemødrene Retten til at udøve deres Virksomhed blev lagt hos det overordnede Sundhedsraad. Ogsaa forekommer det mig, at lige med Jordemødrene kunde Apotekermedhjælperne stilles, saaledes at altsaa hvis det f. Eks. gentagne Gange havde vist sig, at en Apotekermedhjælper havde udleveret urigtig Medicin, kunde han fjærnes ved Beslutning af det overordnede Sundhedsraad. — Det, man havde for Dje ved Debatten i forrige Samling, var ikke alene Lægerne — det var kun dem, man nævnte — men naturligvis ogsaa Apotekerne. Der møder her to Spørgsmaal. Der er først Spørgsmaalet om, hvorvidt der bør gives nærmere Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde de skulle kunne fjærnes, og der forekommer det mig nok, at denne Bestemmelse om, at de kunne fjærnes, naar deres Forhold er af den Befættelse, at det ikke kan tilstedes ham eller hende at fortsætte sin Virksomhed, ikke slaar til; thi det vil ikke sige andet, end at det skal være overladt til det frie Støn efter samtlige Omstændigheder. Det forekommer mig nok, at man burde nærmere præcisere, under hvilke Betingelser en Læge kunde miste jus practicandi eller en Apoteker fortabe sit Privilegium. Jeg mener, at der skulde være noget udførligere Bestemmelser, en mere almindelig Betegnelse af de Omstændigheder og Forhold, der maatte siges at berøve dem den Tillid, man nødvendig maa have til dem, for at de skulle kunne vedblive at røgte deres Gerning. Vil man gaa over til, at Bestemmelsen skal træffes ved Dom, er det i alt Fald nødvendigt for Lægernes Vedkommende nærmere at udtale, i hvilke almindelige Tilfælde det kan ske; for Apotekernes Vedkommende behøves det ganske vist ikke, thi der haves Regler i Lovgivningen i den Henseende. Hvis man derimod bliver staaende ved, at det kan ske administrativt, forekomme nærmere Regler mig nok at være mere nød-